

கம்பராமாயணம் மற்றும் இராவண காவியம்

கம்பராமாயணம்

பாலகாண்டம் - ஆற்றுப்படலம்

(ஆறு இயற்கையின் தோற்றமாக இல்லாமல் ஓர் ஓவியமாக விரிகிறது. அதை உயிரெனக் காணும் அந்த அழகுணர்ச்சி கவிதையாகி ஓடி நெஞ்சில் நிறைகிறது.)

தா துகு சோலை தோறுஞ் சண்பகக் காடு தோறும்

போ தவிழ் பொய்கை தோறும் புதுமணற் றடங்க போறும்

மா தவி வேலிப் புக வனம்தொ றும் வயல்க டோறும்

ஓதீய வுடம்பு தோறு முயிரென வுலாய தன்றே.

பாடலின் பொருள்

மகரந்தம் சிந்துகின்ற சோலைகள், மரம் செறிந்த செண்பகக் காடுகள், அரும்புகள் அவிழ்ந்து மலரும் பொய்கைகள், புதுமணல் தடாகங்கள், குருக்கத்தி, கொடி வேலியுடைய கமுகந்தோட்டங்கள், நெல்வயல்கள் இவை அனைத்திலும் பரவிப் பாய்கிறது சரயுஆறு. அது, ஓர் உயிர் பல உடல்களில் ஊடுருவி உலாவுவது போல் பல இடங்களில் பாய்கிறது.

பாலகாண்டம் - நாட்டுப்படலம்

(இயற்கை கொலுவீற்றிருக்கும் காட்சியைப் பெரிய கலைநிகழ்வே நடப்பதான தோற்றமாகக் கம்பன்கவி காட்டுகிறது.)

தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்

கொண்டல்கண் முழவி னோங்கக் குவளை கண் விழித்து நோக்கத்

தெண்டிரை யெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்

வண்டுக ளினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.

பாடலின் பொருள்

குளிர்ந்த சோலைகளில் மயில்கள் அழகுற ஆட, விரிதாமரை மலர்கள், ஏற்றிய விளக்குகள் போல் தோன்ற, சூழும் மேகங்கள் மத்தள ஒலியாய் எழு, மலரும் குவளை மலர்கள் கண்கள் விழித்துப் பார்ப்பதுபோல் காண, நீர் நிலைகள் எழுப்பும் அலைகள்

திரைச்சீலைகளாய் விரிய, மகர யாழின் தேனிசைபோல் வண்டுகள் ரீங்காரம் பாட மருதம் வீற்றிருக்கிறது.

பாலகாண்டம் – நாட்டுப்படலம்

(ஒன்றின் இருப்பால் இன்னொன்று அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது என்ற மெய்யியலைக்கொண்டு, ஒரு நாட்டின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் கம்பனின் உத்தி போற்றத்தக்கது.)

வண்மை யில்லையோர் வறுமை யின்மையாற்
றிண்மை யில்லையோர் செறுந ரின்மையால்
உண்மை யில்லைபொய் யுரையி லாமையால்
வெண்மை யில்லைபல் கேள்வி மேவலால்.

கோசல நாட்டில் வறுமை சிறிதும் இல்லாததால், கொடைக்கு அங்கே இடமில்லை; நேருக்குநேர் போர் புரிபவர் இல்லாததால், உடல் வலிமையை எடுத்துக்காட்ட வாய்ப்பில்லை; பொய் மொழி இல்லாமையால், மெய்மை தனித்து விளங்கவில்லை; பல வகைக் கேள்விச் செல்வம் மிகுந்து விளங்குவதால் அங்கு அறியாமை சிறிதும் இல்லை.

அயோத்தியா காண்டம் – கங்கைப்படலம்

(இராமனுடைய மாநிற மேனியை வருணிக்கும் கம்பன், மை, மரகதம் என்றெல்லாம் உவமை சொல்லி, நிறைவாகச் சொல்ல இயலவில்லை என்பதை 'ஐயோ' என்ற சொல்லில் வைப்பதன் வாயிலாக அதை இயன்றதாக்குகிறான்.)

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனு மிடையாளொடு மிளையாளொடும் போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதொ ரழியாவழ குடையான்.

பாடலின் பொருள்

பகலவன் பட்டொளி இராமனின் நீலமேனி ஒளியில் பட்டு இல்லையெனும்படி மறைந்துவிட, இடையே இல்லையெனும்படியான நுண்ணிய இடையாள் சீதையொடும், இளையவன் இலக்குவனொடும் போனான். அவன் நிறம் மையோ?

பச்சைநீற மரகதமோ? மறிக்கின்ற நீலக் கடலோ? கார்மேகமோ ? ஐயோ! ஒப்பற்ற அழியாத அழகினை உடைய வடிவு கொ ண்டவன் இராமன்.

அயோத்தியா காண்டம்- கங்கை காண்படலம்

(கவிதைகள் மூலம் பெறும் இன்பங்கள் எத்தனையோ ! அதில் ஒன்று சந்த இன்பம். பொருள் புரியாவிடினும் சந்த இன்பம் மகிழ்ச்சியுட்டுகிறது. 'ஓசை தரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமடா' என்று பாரதி சொல்வதை இதில் உணரமுடியும்.)

ஆழ நெடுந்தீரை யாறு கடந்தீவர் போவாரோ

வேழ நெடும்படை கண்டு நடுங்கீடும் வில்லாளோ

தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல் அன்றோ

ஏழமை வேட னிறந்தில னென்றெனை யேசாரோ.

பாடலின் பொருள்

ஆழமும் பெரிய அலைகளையும் உடைய கங்கை ஆற்றை பரதன் முதலானோர் கடந்து செல்வார்களா? யானைகள் கொண்ட சேனையைக்கண்டு, புறமுதுகு காட்டி விலகிச் செல்கின்ற வில்வீரனோ நான்! தோழமை என்று இராமர் சொன்ன சொல், ஒப்பற்ற சொல் அல்லவா? தோழமையை எண்ணாமல் இவர்களைக் கடந்து போக விட்டால் அற்பனாகிய இந்த வேடன் இறந்திருக்கலாமே என உலகத்தார் என்னைப் பழி சொல்ல மாட்டார்களா?

யுத்த காண்டம் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்

(உலக்கையால் மாறிமாறி இடிக்கும் ஒத்த ஓசையில் அமைந்த சந்தம், கும்பகருணனை எழுப்பும் காட்சியைக் கண் முன் நிறுத்துகிறது.)

உறங்குகின்ற கும்ப கன்னவாங்கண் மாயவாழ்வெலாம்

இறங்குகின்ற தீன்று காணெழுந்திராயெ முந்திராய்

கறங்கு போல விற்பிடித்த கால தூதர் கையிலே

உறங்கு வாயுறங்கு வாயினிக்கி டந்துறங்குவாய்.

பாடலின் பொருள்

உறங்குகின்ற கும்பகருணனே! உம்முடைய பொய்யான வாழ்வு எல்லாம் இன்றிலிருந்து இறங்குவதற்குத் தொடங்கிவிட்டது. அதனைக் காண்பதற்காக எழுந்தீடுவாய்! எழுந்தீடுவாய்! காற்றாடி போல எல்லா இடங்களிலும் திரிகின்ற வில்லைப் பிடித்த காலனுக்குத் தூதரானவர் கையில் இனிப் படுத்து உறங்குவாயாக!

நூல் வெளி

கம்பர், இராமனது வரலாற்றைத் தமிழில் வழங்கி “இராமாவதாரம்” எனப் பெயரிட்டார். இது கம்பராமாயணம் என வழங்கப்பெறுகிறது. இது ஆறு காண்டங்களை உடையது. கம்பராமாயணப் பாடல்கள் சந்தநயம் மிக்கவை. அவற்றுள் அழகுணர்ச்சிமிக்க சில கவிதைகள் பாடப்பகுதியாக அமைந்துள்ளன.

”கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்”, “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்” போன்ற முதுமொழிகளுக்கு உரியவர் கம்பர்; சோழ நாட்டுத் திருவழுந்தூரைச் சார்ந்தவர்; திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்; ”விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவிற்கு உயர் கம்பன்” என்று புகழ்பெற்றவர்; சரசுவதி அந்தாதி, சடகோபர் அந்தாதி, திருக்கை வழக்கம், ஏரெழுபது, சிலைஎழுபது முதலிய நூல்களை இயற்றியவர்.

கம்பராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம் - குகப் படலம்

குகன்

வேடுவர் தலைவன் குகன். பாறை உடலுக்குள் பஞ்சு உள்ளம் கொண்டவன் அவன். காட்டிற்குச் செல்லும் இராமன், கங்கையைக் கடக்க அவன் உதவுகிறான். அன்பிற்கு அடைக்கும் தாழ் இல்லை என்பதை நிறுவும் வகையில் இராமன் குகன் நட்பு முகிழ்க்கிறது. இராமன் இளவரசனாக இருப்பினும் வேடனான குகனை உடன் பிறப்பாக ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

பின்னாளில் அவனைச் சந்திக்கும் பரதனும் “எனக்கும் மூத்தோன் “ எனக் குகனை ஏற்கிறான்.

1. அன்னவன் உரை கேளா

அமலனும் உரை நேர்வான்

என்உயிர் அனையாய் நீ

இளவல் உன் இளையான்; இந்

நன்னுதலவள் நின் கேள்;

நளிர் கடல் நிலம் எல்லாம்

உன்னுடையது; நான் உன் தொழில்

உரிமையின் உள்ளேன்.

சொல்லும் பொருளும்

அமலன் - இராமன்; இளவல் - தம்பி; நளிர்கடல் - குளிர்ந்தகடல்

பொருள்

குகன் கூறியவற்றைக் கேட்ட இராமன் 'என் உயிர் போன்றவனே! நீ என் தம்பி;

இலக்குவன் உன் தம்பி; அழகிய நெற்றியைக் கொண்ட சீதை, உன் அண்ணி; குளிர்

கடலும் இந்நிலமும் எல்லாம் உனதேயாகும். நான் உன்னுடைய ஏவலுக்கேற்பப்

பணிபுரிபவன்' என்று கூறினான்.

2. 'துன்பு உளதுஎனின் அன்றோ

சுகம் உளது? அது அன்றிப்

பின்பு உளது; இடை மன்னும்

பிரிவு உளது என உன்னேல்;

முன்பு உளெம் ஒரு நால்வேம்

முடிவு உளது என உன்னா

அன்பு உள, இனி, நாம் ஓர்

ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்

சொல்லும் பொருளும்

துன்பு - துன்பம்; உன்னேல் - எண்ணாதே

பா வகை : கலி விருத்தம்

பொருள்

இராமன் காட்டிற்குச் சென்று துன்புறுவானே என்று குகன் வருந்தினான். அதை உணர்ந்த இராமன் கூறுகிறான், குகனே! துன்பம் என்று ஒன்று இருந்தால்தானே இன்பம் என்பது புலப்படும். துன்பத்திற்குப் பின் இன்பம் உறுதியாக உண்டு. நமக்கிடையே இப்போது இப்பிரிவு நேர்கிறது என்று எண்ணாதே. இதுவரை நாங்கள் நால்வரே உடன்பிறந்தவர் என்றிருந்தோம். உறவு என்பது எங்கள் நால்வரோடு நின்றுவிடவில்லை. இப்போது உன்னையும் சேர்த்து நாம் ஐவர் ஆகின்றோம்.

ஆரணியகாண்டம் - சடாயு உயிர் நீத்த படலம்

சடாயு

இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தபோது கழுகு வேந்தன் சடாயு தடுத்துச் சண்டையிடிக் காயப்படுகிறான். இராமனிடம் நடந்ததைக் கூறுகிறான்; பின் இறந்துவிடுகிறான். இராமன், தன் தந்தையின் நண்பனான அக்கழுகு வேந்தனையும் தன் தந்தையாகவே கருதி, மகன் நிலையில் அவனுக்குரிய இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்கிறான்.

3. இந்தனம் எனைய என்ன கார்

அகில் ஈட்டத்தோடும்

சந்தனம் குவித்து வேண்டும்

தருப்பையும் திருத்தி, பூவும்

சிந்தினன் மணலின் வேதி

தீது அற இயற்றி, தெண் நீர்

தந்தனன் தாதை தன்னைத் தடக்

கையான் எடுத்துச் சார்வான்.

பொருள்

“எப்படிப்பட்ட சிறப்பான விறகுகள் இவை” என்று கண்டவர் வியக்கும்படியான கரிய அகில் கடடைகளையும் சந்தனக் கடடைகளையும் இராமன் கொண்டு வந்து வைத்தான். தேவையான அளவு தருப்பைப் புற்களையும் ஒழுங்கு பட அடுக்கினான்.

புக்களையும் கொண்டுவந்து தூவினான். மணலினால் மேடையைத் தீருத்தமாக அமைத்தான். நன்னீரையும் எடுத்து வந்தான். இறுதிச்சடங்கு செய்யப்படக்கூடிய மேடைக்குத் தன் தந்தையாகிய சடாயுவைப் பெரிய கைகளில் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்.

ஆரணிய காண்டம் - சவரி பிறப்பு நீங்கு படலம்

சவரி

இராமனிடம் மிகுதியான அன்பையும் பக்தியையும் கொண்டவள் சவரி. சீதையைத் தேடிவரும் இராமனை, சுகீவனுடன் நட்புக்கொள்ளுமாறு செய்தவள் இவள். அவ்வகையில் காப்பியத்தின் போக்கில் ஒரு தீருப்பத்தை உருவாக் குபவள் சவரி. இராமன், அன்பளாகிய சவரியிடம் தாயிடம் காட்டும் அன்பைக் காட்டினான்.

4. அன்னது ஆம் இருக்கை நண்ணி,

ஆண்டுநின்று, அளவு இல் காலம்

தன்னையே நினைந்து நோற்கும் சவரியைத்

தலைப்பட்டு, அன்னாட்கு

இன்னுரை அருளி, தீது இன்று

இருந்தனை போலும் என்றான்

முன் இவற்கு இது என்று எண்ணல் ஆவது

ஓர் மூலம் இல்லான்.

பொருள்

இவனுக்கு முன்னே இப்படியொருவர் இருந்தார் என்று பிறிதொருவரைக் காட்டியலாத நிலையிலுள்ள முதற்பொருளாகிய இராமன், சவரியிடம் இனிதாகப் பேசினான். தன்னையே நினைத்துத் தவமிருந்த சவரியிடம், "இவ்வளவு காலம் நீ துன்பம் ஏதுமின்றி நலமுடன் இருந்தாய் அல்லவா?" என்று பரிவுடன் கேட்டான்.

5. ஆண்டு, அவள் அன்பின் ஏத்தி,

அழுது இழி அருவிக் கண்ணள்,

மாண்டது என் மாயப் பாசம்;

வந்தது, வரம்பு இல் காலம்

புண்ட மா தவத்தின் செல்வம்;

போயது, பிறவி, என்பாள்

வேண்டிய கொணர்ந்து நல்க.

விருந்து செய்து இருந்த வேலை

பொருள்

அப்போது சுவரி, இராமனைப் புகழ்ந்து அன்பின் கனிவினால் அருவி இழிவது போலக் கண்ணீர் வடித்தாள். (இராமனைக் கண்டதால்) “என் பொய்யான உலகப்பற்று அழிந்தது; அளவற்ற காலம் நான் மேற்கொண்டிருந்த தவம் பலித்தது; என் பிறவி ஒழிந்தது” என்று கூறினாள். வேண்டிய எல்லாம் கொண்டுவிந்து அவள் இராம இலக்குவனுக்கு விருந்து செய்விக்க, அவர்களும் விருந்தை ஏற்றனர்.

கிட்கிந்தா காண்டம் - நட்பு கோட்படலம்

சுகர்வன்

சீதையைத் தேடிவரும் இராம இலக்குவரைக் கண்ட அனுமன், சுகர்வனை அழைத்து வந்தான். சுகர்வனை நண்பனாக ஏற்றுக் கொள்கிறான் இராமன்.

6. தவா வலி அரக்கர் என்னும்

தகா இருள் பகையைத் தள்ளி,

குவால் அறம் நிறுத்தற்கு ஏற்ற

காலத்தின் கூட்டம் ஒத்தார்

அவா முதல் அறுத்த சிந்தை

அனகனும், அரியும் வேந்தும்

உவா உற வந்து கூடும்

உடுபதி, இரவி ஒத்தார்.

சொல்லும் பொருளும்

அனகன் - இராமன் ; உவா - அமாவாசை ; உடுபதி - சந்திரன்

பொருள்

குறையாத வலிமை உடையவர்களும் வேண்டாத இருள் போன்றவர்களுமாகிய பகைவர்களை அழித்து அறங்கள் அனைத்தையும் நிலைபெறச் செய்வதற்கு ஏற்ற உரிய காலம்போல் இராமனும் சுகர்வனும் ஒருங்கிருந்தார்கள். ஆசையை அறவே அழித்த சிந்தையான் இராமனும் வானரத் தலைவன் சுகர்வனும் அமா வாசைக் காலத்தில் ஒன்றாக இணைந்திருக்கிற சந்திரனையும் சூரியனையும் ஒத்து இருந்தார்கள்.

7. மற்று இனி உரைப்பது என்னே?

வானிடை மண்ணில், நின்னைச்

செற்றவர் என்னைச் செற்றார்;

தீயரே எனினும் உன்னோடு

உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்; உன்

கிளை எனது; என் காதல்

சுற்றம் உன் சுற்றம்; நீ என்

இன் உயிர்த் துணைவன் என்றான்.

சொல்லும் பொருளும்

செற்றார் - பகைவர், கிளை - உறவினர்

பொருள்

இராமன் சுகர்வனிடம், “இனி நான் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? விண்ணிலும் மண்ணிலும் உள்ள உன் பகைவர் என் பகைவர்; தீயவராக இருப்பினும் கூட உன் நண்பர்கள் என் நண்பர்கள்; உன் உறவினர் என் உறவினர்; அன்பு மிகுந்த என் சுற்றத்தினர் உன் சுற்றத்தினர்; நீ, என் இனிய உயிர் நண்பன்!” என்றான்.

யுத்த காண்டம் - வீடணன் அடைக்கலப் படலம்

வீடணன்

சீதையைக் கவர்ந்து வந்தது தவறென வீடணன், இராவணனிடம் கூறுகிறான். அவன் கூற்றை மதியாத இராவணன், வீடணனைக் கடிந்தான். இலங்கையை விட்டுவந்த வீடணன், இராமன் இருக்குமிடம் வந்து அடைக்கலம் வேண்டினான். இராமன் அவனை உடன்பிறந்தவனாக ஏற்று இலங்கை அரசை அவனுக்கு உரிமையாக்கினான்.

8. ஆழியான் அவனை நோக்கி.

அருள்சுரந்து, உவகை கூர
ஏழினோடு ஏழாய் நின்ற
உலகம் என் பெயரும் எந்நாள்
வாழும் நாள், அன்றுகாறும்,
வாள் எயிற்று அரக்கர் வைகும்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம்
நின்னதே, தந்தேன் என்றான்.

பொருள்

ஆணைச்சக்கரத்தையுடைய இராமன் உள்ளத்தில் கருணை பொங்க வீடணனிடம், "ஒளிபொருந்திய பற்களை உடைய அரக்கர் வாழ்வதும் ஆழமான கடல் நடுவே உள்ளதுமான இலங்கை அரசாட்சி, ஏழேழாகிய பதினான்கு உலகங்களும் எனது பெயரும் இங்கு எவ்வளவு காலம் இருக்குமோ அவ்வளவு காலம் உனக்கே உரிமை எனக் கொடுத்தேன்" என்று கூறினான்.

9. குகனோடும் ஐவர் ஆனோம்

முன்பு: பின் குன்று சூழ்வான்

மகனொடும் அறுவர் ஆனோம்;

எம்முழை அன்பின் வந்த

அகன் அமர் காதல் ஐய!

நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்;

புகல் அருங்கானம் தந்து,

புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை.

பாவகை : அறுசீர்க் கழிநெடிடை ஆசிரிய விருத்தம்

பொருள்

(நாங்கள் நால்வர் உடன்பிறந்தவர்களாக இருந்தோம்). குகனுடன் சேர்த்து நாங்கள் ஐவர் ஆனோம். பின்னர் மேருமலையைச் சுற்றி வரும் கதிரவனின் மகனான சுகீவனுடன் அறுவர் ஆனோம். உள்ளத்தில் அன்புக் கொண்டு எங்களிடம் வந்த அன்பனே, உன்னுடன் சேர்த்து எழுவர் ஆனோம். புகதற்கரிய கானக வாழ்வை மேற்கொள்ளும்படி என்னை அனுப்பிய உன் தந்தையாகிய தயரதன், இதனால் புதல்வர்களைக் கூடுதலாக அடைந்து பெருமை பெறுகிறான்.

இலக்கணக் குறிப்பு:

உளது - இடைக்குறை; மாதவம் - உரிச்சொற்றொடர்; தாழ்கடல்-வினைத்தொகை;

செற்றவர் - வினையாலணையும் பெயர்; நுந்தை - நும் தந்தை என்பதன் மரூஉ

உறுப்பிலக்கணம்

தந்தனன் = தா (கு) + த் (ந்) + த் + அன் + அன்

தா - பகுதி (கு எனக் குறுகியது விகாரம்); த் - சந்தி (ந் ஆனது விகாரம்); த் - இறந்தகால

இடைநிலை; அன் - சாரியை; அன் - படர்க்கை ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி.

பொலிந்தான் = பொலி + த் (ந்) + த் + ஆன்

பொலி - பகுதி; த் - சந்தி (ந் ஆனது விகாரம்); த் - இறந்தகால இடைநிலை; ஆன் -

ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி

புணர்ச்சி விதி

அருங்கானம் = அருமை + கானம்;

விதி : ஈறு போதல் – அரு + கானம்;

விதி : இனமிகல் – அருங்கானம்

இராவண காவியம்

குறிஞ்சி

1. அருவிய முருகியம் ஆர்ப்பப் பைங்கீளி

பருகிய தமிழிசை பாடப் பொன்மயில்

அருகிய சிறைவிரித் தாடப் பூஞ்சினை

மருவிய குரக்கினம் மருண்டு நோக்குமால்.

2. அடுப்பிடு சாந்தமோடு அகிலின் நாற்றமும்

துடுப்பிடு மைவனச் சோற்றின் நாற்றமும்

மடுப்படு காந்தளின் மணமுந் தோய்தலாற்

கடைப்படு பொருளெலாம் கமழும் குன்றமே

சொல்லும் பொருளும்: மைவனம் – மலைநெல்; முருகியம்- குறிஞ்சிப்பறை;

பூஞ்சினை-பூக்களை உடைய கிளை; சிறை- இறகு; சாந்தம் – சந்தனம்

முல்லை

3. புவையும் குயில்களும் பொலங்கை வண்டரும்

பாஇசை பாடமுப் பழமும் தேனும்தந்

தேஇசை பெறும்கடறு இடையர் முக்குழல்

ஆவினம் ஒருங்குற அருகு அணைக்குமால்

4. முதிரையும் சாமையும் வரகும் மொய்மணிக்

குதிரைவா லியும்களம் குவித்துக் குன்றுஎனப்

பொதுவர்கள் பொலிஉறப் போர்அடித்திடும்

அதிர்குரல் கேட்டுஉழை அஞ்சி ஓடுமே!

சொல்லும் பொருளும்: புவை- நாகணவாய்ப் பறவை; பொலம்- அழகு; கடறு- காடு; முக்குழல்-கொன்றை, ஆம்பல், மூங்கில் ஆகியவற்றால் ஆன குழல்கள்; பொலி- தானியக்குவியல்; உழை- ஒரு வகை மான்.

பாலை

5. மன்னிய முதுவெயில் வளைப்ப வாய்வொஐ

இன்னிளம் குருளைமிக்கு இனைந்து வெம்பிடத்

தன்னிழல் தங்கவே தாய்மை மீதுற

நன்னரில் வலியசெந் நாய்உய ங்குமே.

6. கடிக்கமழ் மராமலர்க் கண்ணி அம்சிறார்

படிக்குற எருத்துக்கோடு அன்ன பாலைக்காய்

வெடிக்கவிட்டு ஆடிட விரும்பிக் கோலினால்

அடிக்கும் ஓசையின்பருந்து அஞ்சி ஓடுமே

சொல்லும் பொருளும்: வாய்வொஐ- சோர்வால் வாய் குழறுதல்; குருளை- குட்டி; இனைந்து- துன்புறுதல்; உயங்குதல்- வருந்துதல். படிக்குற- நிலத்தில் விழ; கோடு- கொம்பு.

மருதம்

7. கல்லிடைப் பிறந்த ஆறும்

கரைபொரு குளனும் தோயும்

முல்லைஅம் புறவில் தோன்று

முருகுகான் யாறு பாயும்

நெல்லினைக் கரும்பு காக்கும்

நீரினைக் கால்வாய் தேக்கும்

மல்லல்அம் செறுவில் காஞ்சி

வஞ்சியும் மருதம் பூக்கும்

8. மரைமலர்க் குளத்தில் ஆடும்

மயிர்த்தலைச் சிறுவர் நீண்ட

பொருகரிக் குருத்து அளந்து

பொம்மெனக் களிப்பர் ஓர்பால்

குரைகழல் சிறுவர் போரில்

குலுங்கியே தொங்கின் காயைப்

புரைதபப் பறித்துக் காஞ்சிப்

புனைநீழல்அருந்து வாரே.

சொல்லும் பொருளும்: கல்-மலை; முருகு- தேன், மணம், அழகு; மல்லல்- வளம்; செறு- வயல்; கரிக்குருத்து- யானைத்தந்தம்; போர்- வைக்கோற்போர்; புரைதப- குற்றமின்றி.

நெய்தல்

9. பசிபட ஒருவன் வாடப்

பார்த்துஇனி இருக்கும் கீழ்மை

முசிபட ஒழுகும் தூய

முறையினை அறிவார் போல

வசிபட முதுநீர் புக்கு

மலையெனத் துவரை நன்னீர்

கசிபட ஒளிமுத் தோடு

கரையினில் குவிப்பார் அம்மா

10. வருமலை அளவிக் கானல்

மணலிடை உலவிக் காற்றில்

சுரிசுழல் உலர்த்தும் தும்பி

தொடர்மரை முகத்தர் தோற்றம்

இருபெரு விசும்பிற் செல்லும்

இளமைதீர் மதியம் தன்னைக்

கருமுகில் தொடர்ந்து செல்லுங்

காட்சி போல்தோன்று மாதோ.

சொல்லும் பொருளும்: தும்பி- ஒருவகை வண்டு; துவரை-பவளம்; மரை- தாமரை மலர்; விசம்பு- வானம்; மதியம்-நிலவு.

பாடலின் பொருள்

1. அருவிகள் பறையாய் ஒலிக்கும்; பைங்கிளி தானறிந்த தமிழிசையைப் பாடும்; பொன் போன்ற அழகிய மயில் தன் அருமையான சிறகினை விரித்து ஆடும்; இக்காட்சியினைப் பூக்கள் நிறைந்த மரக்கிளைகளில் அமர்ந்திருக்கும் குரங்கினம் மிரட்சியுடன் பார்க்கும்.
2. தீயில் இட்ட சந்தனமரக் குச்சிகள், அகில் இவற்றின் நறுமணமும் உலையிலிட்ட மலை நெல்லரிசிச் சோற்றின் மணமும் காந்தள் மலரின் ஆழ்ந்த மணமும் பரவித் தோய்ந்து கிடந்ததனால் எல்லா இடங்களிலும் உள்ள பொருள்கள் மணம் கமழ்ந்து காணப்பட்டன.
3. நாகணவாய்ப் பறவைகளும் குயில்களும் அழகுமிக்க வண்டுகளும் பாவிசைத்துப் பாடின. புகழ்பெற்ற முல்லை நில மக்களான ஆயர், முக்கனியும் தேனும் சேகரித்துக் கொண்டு முக்குழல் இசையால் மேயும் பசுக் கூட்டங்களை ஒன்று சேர்த்தனர்.
4. முதிரை, சாமை, கேழ்வரகு, மணி போன்ற குதிரைவாலி நெல் ஆகியவற்றை முல்லை நில மக்கள் அறுத்துக் கதிரடித்துக் களத்தில் குன்று போலக் குவித்து வைத்திருப்பர். கதிரடிக்கும் அதிர்வு தரும் ஓசையைக் கேட்டு மான்கள் அஞ்சி ஓடும்.
5. கொடிய பாலைநிலத்து வெயிலின் வெப்பத்தைத் தாங்க இயலாத செந்நாய்க்குட்டி, வாய் மிகவும் உலர்ந்து குழறியது. இதனைக் கண்டு அதன் தாய் வருந்தியது. குட்டி இளைப்பாற எங்கும் நிழலில்லை. எனவே கடும் வெயிலில் தான் துன்புற்று நின்று, தனது நிழலில் குட்டியை இளைப்பாறச் செய்தது.
6. சிறுவர்கள் நன்கு மணம் வீசும் மராமலர்களை மாலையாக அணிந்திருந்தனர். எருதின் கொம்புகளைப் போன்றிருந்த பாலைக்காயை நிலத்தில் விழுந்து

வெடிக்குமாறு அவர்கள் கோலினால் அடித்து விளையாடினர். அவ்வோசையைக் கேட்ட பருந்துகள் அச்சத்துடன் பறந்தோடின.

7. மலையிடையே தோன்றும் ஆறும் கரையை மோதித் ததும்பும் குளத்து நீரும் முல்லை நிலத்தின் அழகிய காட்டாறும் மருத நிலத்தில் பாய்ந்தோடும்; அங்கு நெற்பயிரினைக் காக்கும் வகையில் கரும்பு வளர்ந்து நிற்கும். பெருகி வரும் நீரினைக் கால்வாய்வழி வயலில் தேக்கி வளம் பெருக்கும். இத்தகு வளம் நிறைந்த மருதநில வயலில் காஞ்சி, வஞ்சி மலர்கள் பூத்து நிற்கும்.
8. தாமரை மலர்கள் பூத்திருந்த குளத்தில் சிறுவர்கள் நீராடினர். அக்குளத்தில் நீந்தும் யானையின் தந்தங்களை அளந்து பார்த்து, அதன் வடிவழகு கண்டு மகிழ்ந்தனர். சிறுகழல் அணிந்த சிறார்கள் வைக்கோற் போர் குலுங்கிடும்படி ஏறி, தென்னை இளநீர்க் காய்களைப் பறித்தனர். பின்னர்க் காஞ்சி மர நிழலில் அமர்ந்து அருந்தினர்.
9. தூய ஒழுக்கமுறையைப் பின்பற்றுவவர்கள், பசித்துயரால் துன்புறுவோரைக் கண்டு வருந்துவார்கள். அதுபோலத் தான் வாழும் இடமானது மூழ்குமாறு பெரும் கடலலை புகுந்து விட்டாலும், மலையளவுக்குப் பவளங்களையும் நல் இயல்பு தோன்றும் ஒளி முத்துகளையும் நெய்தல் நிலத்தவர் கடற்கரையில் கொண்டுவந்து குவிப்பர்.
10. தும்பியானது கரையை நெருங்கி வருகின்ற மலை போன்ற அலையினைத் தடவி, கடற்கரை மணலிடை உலவி, காற்றிலே தன் நீண்ட சிறகினை உலர்த்தும். பின்னர்ப் பெண்களின் முகத்தைத் தாமரை மலரெனக் கருதித் தொடர்ந்து செல்லும் அது வானில் முழு நிலவைத் தொடர்ந்து செல்லும் கருமேகத்தின் காட்சி போல் உள்ளது.

இலக்கணக் குறிப்பு

பைங்கீளி - பண்புத்தொகை; புவையும் குயில்களும், முதிரையும், சாமையும், வரகும்- எண்ணும்மைகள். இன்னிளங்குருளை- பண்புத்தொகை ; அதிர்குரல் - வினைத்தொகை; மன்னிய- பெயரெச்சம்; வெரீஇ- சொல்லிசை அளபெடை; கடிக்கமழ்-

உரிச்சொற்றொடர்; மலர்க்கண்ணி- மூன்றாம் வேற்றுமைஉருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை;

எருத்துக்கோடு- ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; கரைபொரு- இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; மரைமுகம்- உவமைத்தொகை; கருமுகில்- பண்புத்தொகை; வருமலை- வினைத்தொகை;

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்

பருகிய = பருகு+இன்+ ய்+அ;

பருகு - பகுதி;

இன்- இறந்தகால இடைநிலை (ன் கெட்டது விகாரம்);

ய் - உடம்படுமெய்; அ - பெயரெச்ச விகுதி

புக்கும் = பு + க் + க் + உம்;

பு - பகுதி; க் - சந்தி

க் -எதிர்கால இடைநிலை;

உம் - வினைமுற்று விகுதி

நூல் வெளி

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தனித்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியம் இராவண காவியம். இந்நூல் தமிழகக் காண்டம், இலங்கைக் காண்டம், விந்தக் காண்டம், பழிபுரி காண்டம், போர்க்காண்டம் என ஐந்து காண்டங்களையும் 3100 பாடல்களையும் கொண்டது. இந்நூல் புலவர் குழந்தை அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. தமிழகக் காண்டத்திலுள்ள பாடல்கள் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளன. தந்தை பெரியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க 25 நாள்களில் இவர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். யாப்பதிகாரம், தொடையதிகாரம் உள்ளிட்ட முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

‘இராவண காவியம் காலத்தின் விளைவு. ஆராய்ச்சியின் அறிகுறி. புரட்சிப் பொறி. உண்மையை உணர வைக்கும் உன்னத நூல்’ – பேரறிஞர் அண்ணா

கோர்வை/கோவை: கோ என்பது வேர்ச்சொல். கோப்பு, கோவை, கோத்தல்,

கோத்தான், கோத்தாள் என்பதே சரி. (எ.கா.) ஆசாரக்கோவை,
ஊசியில் நூலைக் கோத்தான்.

இராமாயணத்தில் எதிர்நிலை மாந்தராகப் படைக்கப்பட்ட இராவணனை முதன்மை
நாயகனாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டது இராவண காவியம்.

